

Hana

Egy késő tavaszi napon ismertem meg Hanát. Az ablakból láttam közeledni, egy tőle sokkal fiatalabb pár kíséretében. Kellemesen csevegtek. Hana korához képest nagyon magas, madárcsontú, filigrán nő volt. Ebben a korban az emberek már összetöpörödnek, meggömbül a hátuk, vagy banyapúpjuk lesz. Hana egyenes testtel, nyugodtan lépkedett. Minden lépése tudatos, magabiztos volt. A kényelmes, drapp, pántos félcipőbe bújtatott, hosszú, vékony lábfeje nem tűnt ormótlannak kecses lépései miatt. Cipője orrával néha óvatosan arrébb rúgott egy aszmagot. Karján a hatvanas években vásárolt minőségi, megkímélt, de kopottas, szintén drapp színű retikül. Annak pattintós zárját matatta horgolt fehér kesztyűs kezével. A hatalmas, lombos fák alatt közeledtek a platánokkal teli, enyhén kanyargós betonúton, így több szemszögből megfigyelhettem mozgását, alkatát. Itt-ott a sűrű lombozat közt beszűrődött a gyenge napsugár, de Hana tekintetét így sem láttam tisztán, kis kalapja árnyat vetett az arcára. Mozgása kifinomult, nyugodt, gesztikulációi finoman visszafogottak. Szerettem megfigyelni az embereket azelőtt, mielőtt belépnek hozzánk az idegen ismeretlenbe, s amikor többnyire még nem is tudják, mi vár rájuk.

Az előre megbeszélt találkozót hetek óta szerveztük, pontosítottuk a fiatal párral. Annak ellenére, hogy a helyet több mint egy hónapja lefoglalták, és mindent tisztáztunk, mindig akadt valami, ami közbejött a részükről, így már kissé kínosan tolódtott a nagy nap. Már ez egy jel lehetett. De ha fel is készülünk rá, min változtatott volna? Semmin.

A bejárati ajtó kinyílt, s Hana mosolyogva nyújtotta felém a kezét. Kézfogása meglepően határozott, nem egy idős nőre vallott. Mögötte a fiatalok kissé feszülten figyelték minden mozdulatát. A tágas, régi bútorokkal berendezett irodába tessékeltem őket. Hana csak akkor foglalt helyet, amikor kínáltam. Rövid szemlélődés után a kedvenc fotelomba ült le. Hosszú csontos lábait keresztbe tette, s az egyik oldalra döntötte mindkettőt. A kék árnyalatában pompázó, virágmintás, elől plisszés szoknyáját gondosan eligazította, és kezét könnyedén az ölébe helyezte. Festményeken lát ilyen jelenetet az ember. A feje fölött a vastag aranykeretes tükörben, amely magasabban van elhelyezve, de úgy, hogy a felső pereme eláll a faltól, kényelmes rálátást ad az egész irodára és az alatta lévőkre. A kalap még mindig Hana fején volt, s a tükörben láttam, hogy hátul egy kis nefelejcscsokor volt rajta. Körbenézett. Arckifejezéséből láttam, hogy megnyugodva konstataulta, jó hely ez, tetszik neki. A fiatalok is helyet foglaltak. Nem értettem

a feszengésüket. A koffert, a két bőrszíjjal átkeretezettet – Hana-korabelit – amit eddig a fiatalember cipelt –, az ajtó mellé tették, mintha nem is hozzájuk tartozna.

Néztem Hanát: csontos, hosszú ujjai bár aszottak és ráncosak, mégis csodálatosak, körmei gondosan ápoltak, tökéletesek azok félholdjai is. Lehet, zongorázott valaha, vagy hárfázott.

Mennyi férfit szerethetett...! Hirtelen eszébe jutott, hogy megigazítsa fehér se-lyemblúzában a zsebét. Azok a finom mozdulatok, amiket nem megtanul az ember, hanem beleszületik s a zsigereiben van, ezek a látszólag nüansnyi mozdulatelemek, amik aztán egésszé, szinte arisztokratává teszik az embert. Az ő esetében akár lehetséges is, hiszen a háromnyelvű Pozsonyból származik. Néztem az arcát, ahogy önfeledten, de mindenféle felesleges körök nélkül mesélt magáról. Mindig Pozsonyban dolgozott. Fiatal lányként került a külügyminisztériumba, s rövid időn belül, már huszonévesen feltornászta magát a miniszteri titkárságra, vezetői beosztásba. Jobbkeze lett a nagy embereknek, s mivel igen megbízhatónak bizonyult, bizalmi emberré vált, nem csak ezen a munkahelyen belül. Képben volt az adott kor politikai helyzetével. Sokszor utazott, repült a delegációkkal abban az időben, amikor még az egyszerű embernek, ha utazni akart, bonyolult engedélyeztetésre volt szüksége, és még így sem volt biztos, hogy megkapja azt.

Hana nyelveket beszélt, bár a magyart már törte. Mesélt a szüleiről, a pozsonyi háromszintes házukról, amibe beleszületett, s amely a kéttornyú zsinagógóra nézett, amelynek sárga mázas kerámiaborítású, vörös téglás sávokkal díszített falait a szobája ablakából látta. Testvérei nem születtek. Legalábbis erről nem akart beszélni. Ahogy néztem nagyon ráncos, vékony arcát – amely aktív életében sok minőségi kencével volt kényeztetve –, homályos tekintete a távolba veszett. Pontosan emlékezett a múlt részleteire. Fiatalkorát talány fedte. Soha nem ment férjhez, gyerekei nem születtek. Életével mindig elégedett volt. A hatalmas családi házat eladta még harmincvalahány évesen. Már akkor eldöntötte, hogy élni akar, s a hatalmas ház a telekkel számára csak nyűg. A belvárosban vett egy négyszobás, magas belterű lakást, azt berendezte az örökölt régiségekkel, gyöngyös rézcsillárokkal és minden értékkel, amely a családi ház emlékét hordozta. Csak a hatalmas tornyos ágy matracát s annak függőnyeit cserélte le.

Hana meglepődve nézett körül szobája kicsit póre berendezésén. Nem ehhez volt szokva.

Nem értette, hogy került ide, s miért. A bőröndből ki sem akart rakodni, úgyis hamarosan megy haza. Csak ideiglenesen van itt, hiszen a fiatal, nagyon távoli rokonok kirándulni mentek, csupán biztonságban akarták tudni őt addig, míg vissza nem térnek.

Múltak a napok s hetek. Elmúlt a nyár, az ősz, nagy havazással beköszöntött a tél is. Hana sokáig állt az ablakban, s várta, mikor viszik haza. Napközben beült

az igazgató irodájába, ott jól, otthonosan érezte magát. Megigazgatta a papírokat az asztalon, leszedte a száraz leveleket az ablakban lévő virágokról. Hagyták, csak akkor volt gond, ha új ügyfél jött, trükkkel lehetett csak kicsalni az irodából. Ilyenkor valami más, fontos „munkát” találtak ki számára, amit csak ő tudott elvégezni és senki másra nem lehet rábízni. A szobáját nem szerette, már maga sem tudta, miért. Megette a spenótot is, krumpli feltéttel, pedig előtte ki nem állhatta. Hana fizikai állapota nem romlott, továbbra is lendülettel szelte a hosszú folyosót, lépcsőzött és liftezett is, vagy egyszerűen kísétált a parkba. Szemmel kellett tartani, de mindig visszatért. Egy idő után a kedélyállapota romlani kezdett, s a szép formájú körmeit fekete keret szegélyezte. Bár ugyanolyan kecsesen tartotta a kezét, nem csinált gondot ebből, ha szővá is tették neki, csak értetlenül nézte kezeit. Majd fogta az igazgató mosdóján lévő sárga kiskacsás körömkefét. és megtisztította a körmeit. A talány egy hét múlva oldódott meg.

Az éjjeli szolgálat személyzete mozgást észlelt a folyosón, így kidugták a fejüket a pihenőből. Akkor látták, hogy egy alak, hosszú hálóingben, kinyújtott karral – vagy két méter magasságban –, ujjával barnás csíkot húz a hófehér falon. Már az egész folyosó körbe volt keretezve, s indult volna a lépcsőház felé...

Hana még három és fél hónapot élt. Egy langyos tavaszi estén örökre elaludt. Arcán mosoly ült, kezei pedig mellén, összefonva pihentek. Feltűnő hosszú ujjait szépen keretezték ápolt körmei. Bőrpántos bőröndjébe már régen gondosan bepakolt, a kalapja mellett volt a sárga kiskacsás körömkefe is. Azon a tavaszi estén a platánok különösen sok tavalyi termést, aszmagot hullattak. Hana távoli rokonait nem lehetett elérni, így utolsó útjára, a helyi temetőbe két ember kísérte, az egyik a pap volt.

(A Pegasus alkotópályázat próza kategóriájának 3. helyezettje)